

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 295)

May (3)/ 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 115)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - இருபத்து ஆறாவது அத்யாயம்
(ஏழு வித்யைகள்)

இந்திர உவாச:-

1. பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பத்மஸ்தே பத்மமாலிநி
நமஸ்தே பத்மஜே பத்மே கோவிந்த க்ருஹமேதிநி

பொருள் - இந்திரன் கூறுகிறான் : பரப்ரஹ்மமே! உயர்ந்த இடமே! தாமரையில்
வசிப்பவளே! தாமரையை மாலையாக அணிந்தவளே! தாமரையில்
அவதரித்தவளே! கோவிந்தனின் இல்லத்தரசியே! உனக்கு எனது நமஸ்காரங்கள்!

2. த்வே ஏதே கதிதே தேவி தவ தந்வை ஸநாதநே
விசேஷஸ்த்வஸ்தி வா கச்சித் அநயோ: ஸுக்ஷ்மரூபத:

பொருள் - தேவி! எப்போதும் இருக்கக்கூடியதான உனது இரண்டு ரூபங்கள்
குறித்து நீ உரைத்தாய். இவை இரண்டும் உனது ஸுக்ஷ்ம ரூபத்தைக் காட்டிலும்
வேறுபட்டவையா?

ஸ்ரீருவாச:-

3. ஏகமாதேன பரம் தத்வம் லக்ஷ்மீநாராயணாத்மகம்
பூர்ணஸ்திமித ஷாட்குண்யம் ஸ்வச்ச ஸ்வச்சந்த சித்தநம்

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி உரைக்கத் தொடங்குகிறாள்: ஒரு உயர்ந்த தத்வ ரூபம் உள்ளது. அது லக்ஷ்மீநாராயணனைத் தன்னுள் ஆத்மாவாகக் கொண்டதாகும். அதில் ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாக அடங்கியுள்ளன. அது தூய்மையாகவும், ஞானமயமாகவும் உள்ளதாகும்.

4. தஸ்யாஹம் பரமா சக்தி: ஸர்வாவஸ்த அநுஸாரிணீ

தேவீ ஸா பரமா திவ்யா ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பராஹ்வயா

பொருள் - அதன் உயர்ந்த சக்தியாக நானே உள்ளேன். அதன் அனைத்து நிலைகளிலும் நான் உள்ளேன். எனது அந்த தேவி ரூபமானது திவ்யமாகவும், உயர்ந்ததாகவும், ஸ்தூலமாகவும், ஸூக்ஷ்மமாகவும், முழுமையாகவும் உள்ளதாகும்.

5. மம தந்வாவிமே சக்தீ தாரிகா ச அநுதாரிகா

துஹாதே ஸகலாந் காமாநுபே ஏதே புரந்தர

பொருள் - தாரிகா மற்றும் அநுதாரிகா ஆகிய இரண்டு சக்திகளும் எனது மந்த்ர ரூபங்களாகும். இந்த்ரனே! அனைத்து விருப்பங்களும் இந்த இரண்டிலிருந்தே நிறைவேறுகின்றன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 295)

ச்வேதாஸ்வதரர்கள் (ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள்) ப்ரக்ருதி, புருஷன் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியவர்களுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து இவ்விதமாக உரைகிறார்கள்; ச்வே (1-8) - ஸம்யுக்தம் ஏதத் சூரம் அசூரம் ச வ்யக்த அவ்யக்தம் பரதே விச்வம் ஈச: | ஆநீசச்ச ஆத்மா பத்யதே போக்த்ரு பாவாத் ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை: - அழியக்கூடியது (ப்ரக்ருதி), அழியாதது (ஆத்மா), வ்யக்தம் (ஸ்தூலமாக உள்ளவை), அவ்யக்தம் (ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளவை) ஆகிய அனைத்தையும் கொண்ட இந்த விச்வத்தை ஈச்வரன் தாங்குகிறான். எஜமானன் அல்லாமல், தாழ்ந்தவனாக உள்ள ஆத்மா, அனைத்தையும் அனுபவிப்பனாக உள்ளதால், பந்தத்தில் சிக்குகிறான். பரமாத்மாவை அறிந்தவுடன் அதிலிருந்து விடுபடுகிறான் - என்றும், ச்வே. (1-9) - ஜ்ஞ அஜ்ஞௌ த்வௌ அஜௌ ஈச அநீசௌ அஜா ஹி ஏகா போக்த்ரு போகார்த்த யுக்தா | அநந்தச்ச ஆத்மா விச்வரூபோ ஹி அகர்த்தா த்ரயம் யதா விந்ததே ப்ரஹ்மம் ஏதத் - இரண்டு பிறப்பற்றவர்கள் உள்ளனர்; ஒருவன் அறிந்தவன், ஒன்று அறிவற்றது; ஒருவன் எஜமானன், ஒன்று தாழ்ந்தது; ஒருவன் அனுபவிப்பதற்காகவே மற்றொன்று உள்ளது; எல்லையற்ற ஆத்மா என்பது விச்வத்தையே ரூபமாகக் கொண்டுள்ளது; இது எந்தச் செயலும் (கர்மம்) அற்றதாக உள்ளது. இந்த மூன்றையும் (அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படுவது, அனுபவம்) அறிபவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவன் ஆகிறான் - என்றும், ச்வே. (1-10) - சூரம் ப்ரதாநம் அம்ருத அசூரம் ஹர: சூர ஆத்மாநௌ ஈசதே தேவ ஏக: | தஸ்ய அபி த்யாநாத் யோஜநாத் தத்வ பாவாத் பூய: ச அந்த விச்வமாயா நிவ்ருத்தி: - அழியக்கூடியது ப்ரதாநம், அழியாமல் மரணம் அடையாமல் உள்ளது சூரம் (ஜீவாத்மா), ஒருவனாகிய தேவனே அழியக்கூடிய ப்ரதாநத்தையும், ஆத்மாவையும் ஆள்கிறான்;

இந்த தேவனை எப்போதும் த்யானிப்பதாலும், அவனையே சிந்தித்தபடி உள்ளதாலும், அவனுடன் ஒன்றாக இணைவதாலும் இந்த உலகில் உள்ள மாயையிலிருந்து விலகுதல் ஏற்படுகிறது - என்றும் கூறப்பட்டது.

மேலும், ச்வே. (4-9) - சந்தாம்ஸி யஜ்ஞா: க்ரதவோ வ்ரதாநி பூதம் பவ்யம் யச்ச வேதா வதந்தி | அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வம் ஏதத் தஸ்மிம்ச்ச அந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த: - வேதவாக்கியங்கள், யஜ்ஞங்கள், வைதிக கர்மங்கள், விரதங்கள், முன்பு இருந்தவை, இனி வர உள்ளவை, இது போன்ற பலவற்றையும் கூறும் வேதங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் கொண்டு, மாயையைத் தன்வசத்தில் வைத்துள்ள பரமாத்மா இந்த விச்வத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்; இந்த விச்வத்தில் உள்ள மற்றொருவன் (ஜீவாத்மா) இந்த மாயையால் கட்டப்படுகிறான் - என்றும், ச்வே. (4-10) - மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநம் து மஹேச்வரம் | தஸ்ய அவயவ பூதைஸ்து வ்யாப்தம் ஸர்வம் இதம் ஜகத் - இந்த ப்ரக்ருதியானது மாயையாகவே உள்ளது என்றும், மஹேச்வரன் அந்த மாயையை வைத்துள்ளவன் என்றும் அறியவேண்டும்; இந்த ஜகத் முழுவதும் அவனுடைய அவயவங்களாலேயே (பகுதிகள்) நிரப்பப்பட்டுள்ளது - என்றும் கூறப்பட்டது. இது போன்றே இதற்கு மேல், ச்வே. (6-16) - ப்ரதாந சேஷத்ரஜ்ஞ பதிர் குணேச: ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்திதி பந்த ஹேது: - ப்ரதானத்திற்கும், சேஷத்ரஜ்ஞனுக்கும் (ஜீவாத்மா) அந்தப் பரமாத்மாவே பதி ஆவான்; அவனே அனைத்து குணங்களுக்கு ஈசனாக உள்ளான்; அவனே ஸம்ஸாரம், மோக்ஷம், இருப்பு, பந்தம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளான் - என்றும் கூறியது.

ஸம்ருதியில் கீதை (13-19) - ப்ரக்ருதிம் புருஷம் ச ஏவ வித்த்யநாதீ உபாவபி | விகாராம்ச்ச குணாம்ச்ச ஏவ வித்தி ப்ரக்ருதி ஸம்பவாந் - ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் (ஜீவாத்மா) ஆகிய இரண்டும் தொடக்கம் அற்றவை என்று அறிவாயாக; அனைத்து மாற்றங்களும், குணங்களுடன் கூடியவைகளும் இந்த ப்ரக்ருதியிலிருந்தே வந்தன என அறிவாயாக - என்றும், கீதை (13-20) - கார்ய காரண கர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிர் உச்ச்யதே | புருஷ ஸுகதுக்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேது: உச்ச்யதே - கார்யங்களையும் காரணங்களையும் ஏற்படுத்தும் விஷயத்தில் ப்ரக்ருதியே காரணமாக உள்ளது; இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதில் புருஷனே (ஜீவாத்மா)

காரணமாக உள்ளான் - என்றும், கீதை (13-21) - புருஷோ ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதி ஜாந்குணாந் | காரணம் குண ஸங்கோஸ்ய ஸத ஸத் யோநி ஜந்மஸு - ப்ரக்ருதியிலிருந்து ஏற்பட்ட மூன்று குணங்களுடன் கூடிய அனைத்தையும், ப்ரக்ருதியில் இருந்தபடியே புருஷன் அனுபவிக்கிறான். அந்தக் குணங்களுடன் அவன் கொள்ளும் தொடர்பு என்பதே, அவன் நற்பிறவி மற்றும் தீயபிறவி எடுக்கக் காரணமாகிறது - என்றும், கீதை (14-5) - ஸத்த்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா: | நிபத்தந்தி மஹாபாஹோ தேஹே தேஹிநம் அவ்யயம் - ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்பவையான ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றும் குணங்கள், அழிவற்றவனாகிய ஜீவாத்மாவை, இந்தச் சரீரத்துடன் பந்தப்படுத்துகின்றன - என்றும் கூறியது.

இது போன்றே, கீதை (9-7) - ஸர்வபூதாநி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம் | கல்பகஷயே புநஸ்தாநி கல்பாதௌ விஸ்ருஜாமி அஹம் - குந்திபுத்ரனே! கல்பத்தின் முடிவில் அனைத்தும் எனது ப்ரக்ருதியில் சேர்கின்றன. அவற்றை அடுத்த கல்பத்தில் நான் மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன் - என்றும், கீதை (9-8) - ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந: | பூதக்ராமம் இமம் க்ருத்ஸநம் அவசம் ப்ரக்ருதேர் வசாத் - எனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இந்த ப்ரக்ருதியில் நான் இவற்றை மீண்டும் மீண்டும் படைக்கிறேன். இவ்விதம் படைத்த பின்னர் அந்த ஜீவராசிகள் அனைத்தும் மூலப்ரக்ருதியிடம் தங்கள் கட்டுப்பாட்டை இழக்கின்றன - என்றும், கீதை (9-10) - மயாத்யகேஷண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸ சராசரம் | ஹேதுநாநேந கௌந்தேய ஜகத் விபரி வர்த்ததே - எஜமானாகிய எனது கட்டுப்பாட்டில், ப்ரக்ருதியானது அசைவன மற்றும் அசையாதன என்றுள்ள பலவற்றுடன் கூடிய இந்த உலகத்தை உண்டாக்குகிறது. இந்தக் காரணத்தினால் ஸம்ஸார சக்கரம் சுழன்றபடி உள்ளது - என்றும் கூறியது.

இப்படியாக கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டதான ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொள்ளாத ப்ரக்ருதி போன்ற பலவும் தள்ளப்பட்டது. அடுத்து, ச்வே. (4-5) - அஜாம் ஏகம் லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம் பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா: | அஜோ ஹி ஏகோ ஜுஷமாண: அநுசேதே ஜஹாதி யேநாம் புக்த போகாம் அஜ: அந்ய: - சிவப்பு (ரஜஸ்), வெளுப்பு (ஸத்வம்) மற்றும் கறுப்பு (தமஸ்) ஆகிய மூன்று

நிறங்களை (குணங்கள்) கொண்டதாகவும், தன்னைப் போன்றே மேலும் பல ப்ரஜைகளை உண்டாக்குவதாகவும், பிறப்பற்றதாகவும் உள்ள ஒன்றுடன் (ப்ரக்ருதி), பிறப்பற்ற ஒருவன் (ஜீவாத்மா) மகிழ்ச்சியுடன் கூடியுள்ளான். தன்னால் அனுபவிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரக்ருதியை, மற்றொருவன் (முக்தாத்மா) விட்டுச் செல்கிறான் - என்று கூறுகிறது. இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது - இந்த மந்த்ரத்தில் படிக்கப்படுவது கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்படும் ப்ரக்ருதியா அல்லது ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள ப்ரக்ருதியா? இதில் எது சரியானது?

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 295)

ப்ரபந்நனுக்கு துக்கம் விலகுதலும், துயரமும் பரஸ்பரம் முரண்படாமல்
இருத்தல்

மூலம் - இப்படிக்கருதக்ருத்யனான இவனுக்கு “தத்து கர்ம ஸமாசரேத்” என்று விஹிதமான கர்த்தவ்யாந்தர கைங்கர்ய அநுப்ரவிஷ்ட ஸதாசார விசேஷமென்னுமிடம், பூர்வாபர க்ரந்தங்களாலும் இச் ச்லோகந்தன்னில் அக்ரியாவதநர்த்தாய என்கையாலும் ஸித்தம். ஆகையால் மேல் பலஸித்தியில் ஸம்சயம் இல்லாமையாலும், மோசேஷாபாயமாக ஒரு கர்த்தவ்யசேஷமில்லாமையாலும், இவனுக்கு உள்ள கர்த்தவ்யம் ஆஜ்ஞா அநுபாலநரூபமான ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகையாலும், அபராத ப்ரஸக்தமானால் அதிகாராந்தரத்திற் சொன்ன கட்டளையிலே அநுதாபாதிகளாலே ஸுபரிஹரமாகையாலும் இவன் ஹ்ருஷ்டமனாவாகக் குறையில்லை. இந்த ஹர்ஷம் விவேகியாய் ஹேயமான சரீராதிகளோடே துவக்குண்டிருக்கிற இவனுக்கு நிர்வேத மிச்ரமாய் நடந்ததேயாகிலும், இந் நிர்தேசமும் இச் சோக நிவ்ருத்தியும் பிந்ந விஷயங்களாகையாலே விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதம் செய்யவேண்டிய செயலான ப்ரபத்தியைச் செய்த ப்ரபந்நன் ஒருவன், ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரம் (17-88) - தத்து கர்ம ஸமாசரேத் - பலனை அளிக்காததும், செய்யாமல் விடுத்தால் பாபம் உண்டாக்கவல்லதும் உள்ள கர்மங்களைச் செய்தே ஆகவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, புண்ணியம் நிறைந்தவர்களால் கைங்கர்யத்துடன் சேர்த்துச் செய்யப்படும் கர்மங்களை, தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்ப செய்யவேண்டும். இந்தக் கருத்தானது, இந்த

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்திர ச்லோகத்திற்கு முன்பும் பின்பும் உள்ள ச்லோகங்களாலும், இந்த ச்லோகத்தாலும், “இதனைச் செய்யாவிட்டால் பாபம் ஸம்பவிக்கும்” என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். ஆகவே இனி கிட்டவுள்ள பலனைக் குறித்து எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை என்பதாலும், மோக்ஷத்திற்காக இனி வேறு எந்த உபாயத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்பதாலும், இனி செய்யவேண்டியவை அனைத்தும் பகவானின் ஆணையாக உள்ளதாகவும் அவையே பலனாக உள்ளவையாகவும் இருக்கும் கர்மங்களே ஆகும் என்பதாலும், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அபசாரம் உண்டானாலும் வேறு ஒரு அத்யாயத்தில் அவற்றுக்கான ப்ராயச்சித்தம் போதுமானது என்று கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப அவை எளிதாக அகலக்கூடியவை என்பதாலும், ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனது இதயத்தில் மகிழ்ந்தபடி இருப்பதில் எந்தத் தடையும் (அல்லது குறையும்) இல்லை. விவேகம் நிறைந்தவனாகவும் தாழ்ந்தவையான சரீரம் போன்றவற்றுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவனாகவும் உள்ள ப்ரபந்நனுக்கு, இத்தகைய மகிழ்ச்சி என்பது அவனுடைய துயரத்துடன் சேர்ந்து இருந்தாலும், “துயரம், சோகம் நீங்குதல்” ஆகிய இரண்டும் தனித்தனி விஷயங்கள் என்பதால், இரண்டும் காணப்படுவதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 115)

228 [1] சுரிகுழல் அஞ்சனப் புனல் மைந்நின்ற பொல்லாப் புனக் காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்தி ஹரனானவன், [2] அருள்பெறும் போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறுங் கதிக்கு அண்ட மூவுலகும் முன்னோடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனாகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பசுஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகனவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்ற மைந்தனாகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்துமாத்தனை வழித்துணையாக்கி, [3] அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸஞ்சிதங் காட்டும் தசையானவாறே [4] முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணி மறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டிரென்றழைத்து, [5] வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் [6] பிணக்கறச் சார்வாக நிகமித்து [7] எண்பெருக்கி லெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவென்று த்வயமாக்கிக் கரண த்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்துச் செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ள வழி காவலிட்டு [8] மனம் திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு தோஷமறிவித்து [9] மாயையை மடித்து வானே தரக் கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனானவனை இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க,

[10] “இந்தரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீர் என்னில், அவையாவரையும் அகற்ற நீவைத்தவை யென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலேயென்னில், அது துயரமே உற்ற விருவினை உன் கோவமுமருளு மென்பர்; [11] ஈவிலாத மதியிலே னென்னு மும்மதன்றோ கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தாவென்பர்; [12] யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில்; அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதிசைதந்யம் நீங்கும் வ்ரத ஹேது: அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத்யம்; [13] தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம். ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்; பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி வைகல்யமில்லை; ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது; [14] நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர், [15] நெறி காட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க, [16] அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம் போலே ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேக ஸமுத்ர பேரீ கீத காஹள சங்காசீஸ் ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாசுஷாத்தகரித்த பரப்ராப்திக்குத் [17] தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப் பிழை, [18] பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போரவிட்ட பெரும்பழி, [19] புறம்போனால் வருமிழவு, [20] உண்டிட்ட மூற்றீம்பு, அன்பு வளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு [21] முதலளவு துரக்கைகளாலே பேரவா குளப்படியாம்படி கடல் போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - பத்தாம்பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே அவ்வாபத்ரக்ஷணாநுரூபமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய் நிரதிசய வைலக்ஷண்ய யுக்தமான திவ்யவிக்ரஹத்தோடே வந்து தோன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்த பரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன் திருவடிகளைக் கிட்டி அனுபவிக்கப் பொறாமையாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், கீழில்பத்தில் தம்முடைய த்வராநுகுணமாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலம் அர்ச்சிராதிகதியாலே தேச விசேஷத்திலேறப் போகையாகையாலே அதுக்கு ஆப்தமனானவன் தன்னை வழித்துணையாகப்

பற்றி, இனி ப்ராப்தியில் கண்ணழிவில்லை என்று தமக்கேற நிச்சயித்தவிவர், மறைத்து வைத்த அர்த்தமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டும்படியான தசையானவாரே, ப்ரதமோபதேச பாத்ரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து, அப்படி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யாதிகளை வெளியிட்டு, முதலிலே உபக்ரமித்த பக்தி யோகத்தையும் நிகமித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சீலகுணமாகிற ஆழங்காலையுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம் திருமேனியில் அதிவ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதின் தோஷத்தையுணர்த்தி, இப்போது தமக்குப் ப்ரதந்த்ரனாய் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு போவதாக அத்யாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம் தம்மை ஸம்ஸரிக்க விட்டு உபேக்ஷித்திருந்ததுக்கு ஹேது வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்தரிய வச்யதை முதலான ஹேது பரம்பரையை எண்ணி, அதுவும் மதாயத்த மென்றறியும் ஸர்வஜ்ஞரான விவர்க்குப் போக்கடி சொல்லுகையரிதென்று நிருத்த்ரனாய், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் அவ்வழியாலே போய்ப் பெறும் ஸ்வசரண கமல ப்ராப்தி பர்யந்தமாகக் காட்டிக் கொடுக்க, அத்தை ஸாக்ஷாத்த்கரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே அத்தை யதாவாக ப்ராபிக்க வேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத் தடுத்து, அது பெறாவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் அனைத்து ஆபத்து காலங்களில் துணையாக உள்ளவன் என்பதால், அத்தகைய ஆபத்துக்களிலிருந்தும் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்றவிதமாக எடுக்கின்ற திருமேனி வடிவங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாகவும், தனக்கு மேல் ஏதும் இலை என்ற மேன்மை கொண்டதாகவும் உள்ள திவ்யமான திருமேனியுடன் வந்து தோன்றுகிறான். தன்னிடம் தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்தின் துயரங்களாலும் தனது திருவடிகளைக் கிட்டி நின்று அனுபவிக்க இயலாமல் ஏற்படும் துன்பங்களாலும் அனுபவிக்கின்ற துக்கத்தைப் போக்கும் தன்மை கொண்டவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன், நம்மாழ்வாராகிய தனது பதற்றத்துக்கு ஏற்றவிதமாக நாள் குறித்துக்

கொடுத்தற்கான பலன் என்பது, அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரமபதத்தில் ஏறுதல் என்பதாக உள்ளதால், அதற்கு உதவுபவனாக உள்ள அவனையே வழித்துணையாகப் பற்றி நின்று, இனி அந்தப் பேற்றில் கண்ணழிவில்லை என்று ஒன்பதாம் பத்தில் முடிவு செய்தார். இவ்விதமாகத் தீர்மானித்த நம்மாழ்வார், இதுவரை மறைத்து வைத்திருந்த விஷயங்களைக் கூட வெளியிடவேண்டும் நிலைமை ஏற்பட்டவுடன், தனது திருவுள்ளத்திற்கு, “இதனைச் செய்யவேண்டும், இதனைத் தவிர்க்கவேண்டும்”, என்று பலவற்றையும் விதித்தார்; இதுவே உபதேசத்தைப் பெறவதற்கான முதல் தகுதியாக அமைகிறது. இது போன்றே திருவுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் செய்யத்தக்கவை எவை என்று உணர்த்தினார். முதலில் தான் உரைக்கத் தொடங்கிய பக்தி யோகத்தை முழுவதுமாக உரைத்து முடித்தார். தொடர்ந்து இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் மிகவும் சுலபமாக ஸர்வேச்வரனை அடையும் மார்க்கத்தை உபதேசித்தார். அவனுடைய அனுபவம் என்ற கைங்கர்யங்களில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு, அவனுடைய சீல குணத்தைக் காண்பித்தான். நம்மாழ்வாராகிய தன்னிடம் உள்ள ப்ரேமை காரணமாக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நின்று ஸர்வேச்வரனுக்குத் தனது சரீரத்தில் உள்ள தோஷங்களைக் குறித்து உரைத்தார். அதன் பின்னர் ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவராக நம்மாழ்வாரை மாற்றி, அவரைப் பரமபதம் கொண்டு செல்வதாக எண்ணி, அவரிடம் மிகுந்த ப்ரேமையை வெளிப்படுத்திய ஈச்வரனிடம், “எல்லையற்ற காலம் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் என்னைத் தவிக்கும்படிச் செய்து, என்னை இத்தனை காலமாக மறந்தபடி இருந்த காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டார். அப்போது ஸர்வேச்வரன், “இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் போன்ற பல காரணங்களால் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நிலை உமக்கு ஏற்பட்டது”, என்று கூற எண்ணினான். “ஆனால் அந்த இந்த்ரியக்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதை இவர் அறிவார். ஆகவே அதனை அவருக்கு உரைத்து சமாதானம் செய்வது கடினமே ஆகும்”, என்று எண்ணி விடை ஏதும் கூறாமல் இருந்தான். மேலும் நம்மாழ்வாருக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும், அந்த வழியில் செல்லும்போது ஆங்காங்கு உள்ளவர்கள் செய்யும் உபசாரங்களையும், அந்த மார்க்கத்தில் செல்வதன் மூலம் கிட்டவில்ல பேறாகிய தனது திருவடிகளை அடைதல் போன்ற பலவற்றையும் காண்பித்துக் கொடுத்தான். அவை அனைத்தையும் நேரடியாகவே

உணர்ந்த நம்மாழ்வார், அவை மனதால் மட்டுமே அனுபவிக்கக் கூடியவை என்றும், வெளி இந்திரியங்களால் காண இயலாதவை என்றும் உணர்த்தபடியால், அவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அடையவேண்டும் என்று தவித்தார். ஆகவே அவனால் மறுக்க இயலாதபடியான ஒரு ஆணையை இட்டுத் தடுத்து, அந்த ஆணையை மீற இயலாமல் இருப்பதற்கான காரணங்களை உரைப்பதான, தனது பரமபக்தி அனைத்தையும் ஸமுத்திரத்திற்கு முன்பு பசுவின் கால் குளம்பில் ஏற்படும் குழியில் தங்கும் நீர் போன்று ஆக்கும்விதமாக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் ஸர்வேச்வரன் வந்து நின்று, தனது துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்கிய விதத்தை பத்தாம் பத்தில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (சுரிசுழலஞ்சனப் புனல் மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னுமாபத்தில் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்தி ஹரனானவன்) “சுரிசுழற்கமலக்கட் கனிவாய்”, “அஞ்சனமேனி”, “புனல்மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவம்”, “பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம்”, “புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக் கட்செங்கனிவாய்” என்று அந்யோந்ய விலக்ஷணமாய் அதிமநோஹரமாய் அநுபவிதாக்களைத் தனித்தனியே ஆழங்கால் படுத்தவல்ல அவயவ சோபையையும் அதுக்குப் பரபாகமாய் அத்யஜ்ஜ்வலமாய் விடாயர் முகத்திலே நீர் வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டாப்போலே ஸகல ச்ரமங்களு மாறும்படி யிருக்கும் திருநிறத்தையுமுடைத்தாகச் சொல்லப்படுமதாய், “காம ரூபங் கொண்டெழுந் தளிப்பான்” என்று ஆச்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணாநுரூபமாக வேண்டினபடி பரிக்கரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் கந்தமாயிருக்கும் திவ்யவிக்ரஹத்தைக் கொண்டு தன்பக்கல் நிக்ஷிப்தபரரானவர்கள் அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலிருப்பாலும் அபீஷ்டமான தன் திருவடிகளைக் கிட்டாமையாலும் படும் ஆர்த்தியைத்தீர்க்கும் ஸ்வபாவனானவன்.

விளக்கம் - (சுரிசுழல்) – திருவாய்மொழி (10-1-1) - சுரிசுழற்கமலக்கட் கனிவாய் – என்றும், (அஞ்சனம்) - திருவாய்மொழி (10-3-3) – அஞ்சன மேனி – என்றும், (புனல் மைந்நின்ற) - திருவாய்மொழி (10-6-8) - புனல்மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவம் – என்றும், (பொல்லா) - திருவாய்மொழி (10-10-1) - பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம் - என்றும், (புனக்காயா என்னும்) – திருவாய்மொழி (10-10-6) - புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக் கட்செங்கனிவாய் -

என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒன்றை ஒன்று விஞ்சும் மேன்மை கொண்டதாகவும், மனதைக் கவருவதாகவும், அனுபவிப்பவர்களைத் தனித்தனியே ஈடுபடுத்தவல்லதான அவயவங்களுடைய சோபையும், அதற்கு ஏற்றவிதமாக மிகுந்த ஒளி கொண்டதாகவும், மிகுந்த தாகம் எடுத்த ஒருவருக்கு அதிகமான நீரை அளித்தது போன்று அனைத்து துன்பங்களும் நீங்கும் விதத்தில் காணப்படுகின்ற திருநிறத்தையும் கொண்டதாகவும். (ஆபத்தில் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே) - திருவாய்மொழி (10-1-10) - காம ரூபம் கொண்டு எழுந்தளிப்பான் - என்று தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அதற்குத் தகுதியான வடிவங்கள் அனைத்திற்கும் மூலகரணமாகவும் உள்ள திருமேனியைக் கொண்டு. (ப்ரபந்ந ஆர்த்தி ஹரனானவன்) - அனைத்து பாரங்களையும் தன்னிடம் வைத்த தனது அடியார்களாக உள்ள ப்ரபந்நர்கள், தங்களுக்குச் சற்றும் விருப்பம் இல்லாமல் உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தில் இருத்தல் மற்றும் தங்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான தனது திருவடிகளை அடைதல் கிட்டாமை போன்ற துக்கங்களை விலக்கும் தன்மை கொண்டவன்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 260)

4-2-8 கொம்புபோல் சீதை பொருட்டு இலங்கைநகர்

அம்பெரியுய்த்தவர் தாலிணை மேலணி

வம்பவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே இவள்

நம்புமால் நான் இதற்கு என் செய்கேன் நங்கைமீர்

பொருள் - அனைத்துவிதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள பெண்களே!
வஞ்சிக்கொடி போன்றவளும் ஸ்ரீஜனகராஜனின் திருமகளும் ஆகிய
சீதாப்பிராட்டிக்காக இலங்கை நகரத்தின் மீது அக்னியைப் பொழியவல்ல
அம்பைச் செலுத்திய இராமனுடைய இரண்டு திருவடிகள் மீது சாற்றப்பட்டதான
புதியதும், பரிமளம் நிறைந்ததும், மலர்ந்ததும் ஆகிய குளிர்ந்த துளசிமலரை
விரும்பியபடி எனது பெண் உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட அளவு கடந்த ப்ரேமையைக்
குறித்து நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின
சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள்
என்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய திருமகளாகிய சீதாப்பிராட்டியின் விரோதியை
அழித்தவனாகிய சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்ட
துளசியை எனது பெண் விரும்பி நிற்கிறாள்”, என்று கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கொம்பு போல்) - வஞ்சிக்கொம்புபோலே யென்னுதல், “அநந்யா” என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமென்னுதல். (சீதை பொருட்டு) - சீதைக்காக. (இலங்கைநகர்) - சந்த்ராதீத்யர்கள் ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும் ஊர். (அம்பு எரி உய்த்தவர்). சராந்தியை ப்ரவேசிப்பித்தவர். சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்தைக் கைதொட்டு சிஷித்து குணவானாக்கிப் பின்பிறே போகவிட்டது; ஆகையாலே, கேவலாந்நி ப்ரவேசிக்கக் கூசும் ஊரிலே தன் வாய்வலியாலே புக்கதாயிற்று. இப்படி தான் முதுகிட்டாரையும் கூட குணவான்களாக்கும்படி ஏக்கற்றவருடைய திருவடிகளிற் சாத்தப்பட்ட. (வம்பு அவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே) - பரிமளத்தையுடையத்தான மலரென்னுதல். நித்யாபூர்வமாயிருக்குமென்னுதல். அவன் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயிருக்கச் செய்தேயும் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநமேயாயிருக்கிறாப்போலே, அவன் ஏதேனும் ஒன்றாலே வளையம் வைத்தாலும் இவர்களுக்குத் தோற்றுவது திருத்துழாயாயே. (நம்புமால்) அத்தை எப்போதும் விரும்பா நின்றாள். (நான் இதற்கு என் செய்கேன் நங்கைமீர்) க்ருஷ்ணனைப்போலே ஊர்ப்பொதுவன்றிக்கே ஏகதார வ்ரதனானவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை நான் எங்கே தேடும்படி? சொல்லவல்லிகோளே. (நங்கைமீர்) நீங்கள் பூர்ணைகளாயிருக்க, இவள் இப்படி படுகிறபடி கண்டிகோளே.

விளக்கம் - (கொம்பு போல்) - வஞ்சிக்கொம்பு போன்று என்று கருத்து. ஸுந்தரகாண்டம் (21-25) - அநந்யா - வேறுபட்டவள் அல்லள் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனின் ஒரு பகுதியாக உள்ளவள். (சீதை பொருட்டு) - சீதைக்காக. (இலங்கைநகர்) - சந்த்ரனும் சூரியனும் கூட சஞ்சாரம் செய்வதற்கு அச்சம் கொள்கின்ற நாடு. (அம்பு எரி உய்த்தவர்) - அம்பாகிய அக்னியை புகும்படிச் செய்தவன். சந்த்ரனும் சூரியனும் கூட புகுவதற்கு அச்சம் கொள்கின்ற இடத்தில் அக்னி எவ்விதம் புகுந்தான் என்பதற்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். சக்ரவர்த்தித்திருமகன் தனது திருக்கரத்தால் தொட்டு, கற்பித்து, நற்குணமாக மாற்றிய பின்னர் அல்லவோ அக்னியைப் புகும்படிசெய்தான்? அதாவது வெறும் அக்னியாக உள்ளபோது புகுவதற்கு தயங்கும்போது, இராமனுடைய அம்பின் வலிமையாலே புகுந்தான். இவ்விதமாகப் புறமுதுகு காண்பித்து ஒடுபவரைக்கூட குணம் கொண்டவர்களாக மாறும்படிச் செய்யும்விதமாக அம்பு எய்யக் கற்றவன்.

அவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்ட. (வம்பு அவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே) - பரிமளம் நிறைந்த மலர் அல்லது எப்போதுமே புதுமை மாறாமல் உள்ள மலர். ஆனால் இராமனுடைய திருவடிகளில் துளசிமாலை உண்டோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகத் திருமேனியைக் கொண்டுள்ளது போன்று, அவனுடைய திருவடிகளில் ஏதேனும் ஒரு மாலை கிடந்தாலும் இவளுக்கு அந்த மாலையானது துளசியாகவே தென்படுகிறது. (நம்புமால்) - அந்தத் துளசிமாலையை எப்போதும் விரும்பியபடி உள்ளாள். (நான் இதற்கு என் செய்கேன் நங்கைமீர்) - க்ருஷ்ணனைப் போன்று ஊரில் உள்ள அனைத்து கோபிகைகளுக்கும் பொதுவானவன் அல்லாமல், “ஒரே பத்தினி” என்ற விரதம் கொண்டவன் என்பதால், அவன் திருவடிகளில் உள்ள துளசியை நான் எங்கு சென்று தேடுவேன்? நீங்கள் கூறுவீர்களாக. (நங்கைமீர்) - நீங்கள் அனைத்து விதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ளபோது, இவள் நிலைக்கு ஒரு பரிகாரம் கூறுவீர்களாக.

4-2-9 நங்கைமீர் நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர்

எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான் பெற்ற ஏழையைச்

சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்

இங்ஙனே சொல்லும் இராப்பகல் என்செய்கேன்

பொருள் – பெண்களே! நீங்களும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்று, மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்துள்ளீர்கள் அல்லவோ? ஆனால் நான் பெற்ற இந்தப் பெண்ணை குறித்து எவ்விதம் கூறுவேன்? இவள் “சங்கு” என்கிறாள், “சக்கரம்” என்கிறாள், “துளசி” என்கிறாள். இரவும் பகலும் இது போன்றே உரைத்தபடி உள்ளாள். இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை – “அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணும்” என்று சொல்லப்படுக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “அவனுடைய திவ்யமான ஆயுதங்களைக் காணவேண்டும்” என்று எண்ணி அவற்றைக் கூறத் தொடங்குகிறார்; ஆனால் அவை அனைத்தையும் கூற இயலாமல் மனம் சிதைந்து நிற்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நங்கைமீர்) உங்கள் பூர்த்தி, இவள் படுகிற பாடு நான் சொல்லக் கேட்டறிய வேண்டியிருக்கிறதிறே உங்களுக்கு. (நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர்) நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறீர்களே? நல்குகை - வளர்க்கை. இவள் பட்டது பட்டாருண்டோ? “எங்கள் பெண்பிள்ளைகளிற்காட்டிலும் உன் பெண் பிள்ளைக்கு வாசியென்?” என்னில், (எங்ஙனே சொல்லுகேன்) - இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமாகிலிறே நான் சொல்லுவது. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்கிற பகவத் குணங்கள் நிலமாய்ப் பேசிலும், குணாவகாடர்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லவிறே. “ஸதாபரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:” என்று கண்டிருக்குமத்தினை போக்கிப் பேசமுடியாது. “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்” என்றிறே அவன் வார்த்தையும். தேச கால விப்ரக்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களைத் தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக பெறவேணுமென்கிற இவள்படி என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ?

விளக்கம் - (நங்கைமீர்) - உங்களுடைய நிறைவான நிலை மற்றும் இவள் படும் பாடு ஆகியவை குறித்து உங்களுக்கு நான் உரைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. (நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர்) - நீங்களும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்று வளர்த்தபடி உள்ளீர்கள் அல்லவோ? அவர்கள் இவள் படும்பாட்டை அடைந்தது உண்டோ? இதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண்கள் திருத்தாயாரிடம், “எங்கள் பெண்களுக்கும் உனது பெண்ணிற்கும் என்ன வேறுபாடு உள்ளது?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எங்ஙனே சொல்லுகேன்) - இவளுடைய நிலைமையானது சொற்களுக்குள் அடங்கும் என்றால் அல்லவோ நான் கூறுவேன்? தைத்திரீயம் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - வாக்கால் கூற இயலாமலும், மனதால் எண்ண இயலாமலும் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றுள்ளபோதிலும் பகவானுடைய குணங்கள் குறித்து உரைக்க முடிந்தாலும், அவனுடைய குணங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களின் நிலையைக்

குறித்து பேசவும் இயலுமோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஸதாபரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி: - எப்போதும் பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டபடி, எப்போதும் அனைவராலும் இவ்விதமே காணலாம்படி இருப்பார் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய நிலையைப் பார்க்கலாம் அல்லாமல் அதனைக் குறித்துப் பேச இயலாது. கீதை (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் - அப்படிப்பட்ட ஞானி எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன், நானும் அவனுக்கு ப்ரியமானவன் - என்று அவன் சொற்கள் உள்ளது அல்லவோ? இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றால் மாறிக் கிடக்கிற பொருள் குறித்து, அந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றுக்குச் சென்று அடையவேண்டும் என்று உரைக்கின்ற இவளுடைய நிலையைக் குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்?

வ்யாக்யானம் - “ஆனாலும், எங்களிலும் நீ ஆஸந்நையன்றோ? தெரிந்தமட்டு அத்தைச் சொல்லிக் காணாய்” என்ன, கைமேலே சொல்லுகிறாள், (சங்கென்னும்) மலையெடுத்தாற்போலே பெருவருத்தத்தோடே சங்கென்னும்; அது ஸாத்மித்தவாறே, (சக்கரமென்னும்) மீளவும் மாட்டுகிறிலள், சொல்லவும் மாட்டுகிறிலள். இரண்டுக்கும் நடுவே கிடக்கிற மாலையை நினைத்து, (துழாயென்னும்) “சங்கு சக்கரங்கள்” என்றும், “கூராராழி வெண்சங்கு” என்றும் சொல்லமாட்டுகிறிலள். ஆபத்து மிக்கவாறே ஒருத்தி “சங்க சக்ர கதாபாணை” என்றாளிறே. (இங்ஙனே சொல்லும்) சொல்லத் தொடங்குவது, சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாதொழிவதாய்ப் படாநின்றாள். இப்படி சொல்லுவது எத்தனைபோது? என்னில், (இராபகல்) ஸர்வகாலமும். (என் செய்கேன்) இவளைத் தொடக்கினது தொல்லித் தலைக்கட்டப் பண்ணவோ? ஸ்த்ரீத்வத்தைப் பார்த்து மீளப் பண்ணவோ?

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட அந்தத் தாய்மார்கள் இந்தத் திருத்தாயாரிடம், “ஆனாலும் நீ எங்களைக் காட்டிலும் அவளுடைய அருகில் எப்போதும் உள்ளவள் அல்லவோ? உனக்குத் தெரிந்தவரையில் உரைப்பாயாக”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சங்கு என்னும்) - மலையைக் கையில் உயர்த்தியது போன்ற சோர்வுடன் “சங்கு” என்கிறாள். அதனைச் சற்றுப் பொறுத்துக் கொண்ட பின்னர், (சக்கரம் என்னும்) - வெளியில் வரவும் இயலாமல், உரைக்கவும் இயலாமல்

உள்ளாள். இரண்டிற்கும் நடுவே இருந்தபடி கிடக்கும் மாலையை எண்ணியபடி, (துழாய் என்னும்) - திருவாய் (7-2-1) - சங்கு சக்கரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-1) - கூராராழி வெண்சங்கு - என்றும் கூற முடியாமல் தவிக்கிறாள். மிகுந்த ஆபத்து வந்தவுடன் த்ரௌபதி - சங்க சக்ர கதாபாணை - என்று அழைத்தாள் அல்லவோ? (இங்ஙனே சொல்லும்) - ஒரு விஷயத்தைக் கூறத் தொடங்கிய பின்னர், அதனை முழுவதுமாகக் கூறி முடிக்க இயலாதபடி நிற்கிறாள். இவ்விதம் கூறியபடி உள்ளதும் எந்த நேரத்தில் என்றால், (இராப்பகல்) - அனைத்து காலத்திலும். (என் செய்கேன்) - இவள் உரைக்கத் தொடங்கியதை முழுவதுமாகக் கூறும்படியாகச் செய்யவோ? அல்லது இவளுடைய பெண்மையைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த நிலையிலிருந்து இவளை மீட்கவோ? நான் என்ன செய்வது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 5)

ஸ்வாமி தேசிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

(காந்த:) - ப்ரியமாக உள்ளவன். அனைத்துவிதத்திலும் சேரும்படியாக உள்ளவன் என்று பொருள். (தே) - அனைத்து மங்களுக்கும் காரணமாக ப்ரமாணங்களில் கூறப்படும் உனக்கு. இந்த இரண்டு சொற்களுடைய கருத்தானது சரணாகதிகத்யத்தில் - தேவதேவ திவ்ய மஹிஹீம் - தேவர்கள் அனைவருக்கும் தேவனாக உள்ளவனுடைய திவ்யமான பத்னி - என்று கூறப்பட்டது. (புருஷோத்தம:) - கீதை (15-16) - த்வௌ இமௌ புருஷௌ லோகே - இந்த லோகத்தில் இந்த இரண்டு பிரிவினரும் ஜீவாத்மாக்கள் - என்றுள்ள வாக்கியங்கள் மூலமாகத் தானாகவே வெளிப்படுவதும், மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையை வெளிப்படுத்துவதும் ஆகிய ஒரு சிறப்பான திருநாமம் கொண்டு மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனை நிரூபிக்கிறார். இந்த இடத்தில் ஐந்தாம் வேற்றுமை தொடங்கி மூன்று வேற்றுமைகளிலும் ஸமாஸம் கூறலாம் என்பது சப்தங்கள் குறித்து நன்கு அறிந்தவர்கள் ஏற்பதாகும். ஆக இங்கு நான்முகன் போன்ற அனைவரும் அனைத்திற்கும் பகவானையே எதிர்பார்த்தபடி நிற்பதால், அவர்களுடைய பத்னிகளைக் காட்டிலும் புருஷோத்தமனுடைய பத்தினியாகிய இவளுக்குள்ள ஏற்றம் மறைமுகமாகக் கூறப்பட்டது. அவதாரத்தில் கூட இவள் இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-27) - நாரீணாம் உத்தமா - பெண்களின் மிகவும்

உத்தமமானவள் - என்று கூறப்படுகிறாள். இவ்விதம் இவளுக்கு, இவள் கணவனுடைய ஸம்பந்தம் மூலமாகவே உயர்த்தி என்பது கூறப்பட்டது.

(பணிபதி: சய்யா) - அடுத்து, தனது கணவனுக்கு விபூதிகளின் ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்படும் மேன்மையைப் போன்றே இவளுக்கும் விபூதி ஸம்பந்தம் மூலம் மேன்மை உள்ளதைக் கூற எண்ணியவராக, நித்யஸூரிகளின் தலைவராக உள்ள அனைவரும், இவளுக்கும் அடிமைகள் என்கிறார். “பணிபதி:” என்பதன் மூலம் நறுமணம், மேன்மை, குளிர்ச்சி, விசாலம், உயர்த்தி முதலான படுக்கையின் தன்மைகள் கூறப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷனுடைய ப்ரபாவத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-5-21) - கல்பாந்தே யஸ்ய வக்த்ரேப்ய: விஷ அநல சிக உஜ்ஜ்வல: | ஸங்கர்ஷண ஆத்மகோ ருத்ரோ நிஷ்கர்மய அத்தி ஜகத் த்ரயம் || ஆஸ்தே பாதாள மூலஸ்த: சேஷ: அசேஷ ஸுரார்ஜித: || தஸ்ய வீர்யம் ப்ரபாவம் ச ஸ்வரூபம் ரூபம் ஏவ ச | ந ஹி வர்ணயிதும் சக்யம் ஜ்ஞாதும் வா த்ரிதசை: அபி - ப்ரளயகாலத்தின்போது ஆதிசேஷனுடைய வாயிலிருந்து விஷம் நிறைந்த அக்னியானது வெளிவந்தபடி உள்ளது; அதன் ஜ்வாலையினுடைய ஒளியில் ஸங்கர்ஷண ரூபியாக உள்ள ருத்ரன் ப்ரகாசித்தபடி நின்று, மூன்று லோகங்களையும் விழுங்கியபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷன் அனைத்து பூதமண்டலங்களையும் தனது தலைக்கு அலங்காரமாகக் கொண்டபடி, அனைத்து தேவர்களாலும் வணங்கப்பட்டபடி பாதாளத்தின் அடியில் உள்ளான். அவனுடைய வீர்யம், மேன்மை, ஸ்வரூபம், ரூபம் போன்றவற்றை அந்தத் தேவர்களாலும் அறிவதற்கும் உரைப்பதற்கும் இயலாது - என்பது போன்ற ப்ரமாணங்களால் அறியலாம். ஸ்தோத்ரரத்னத்திலும் (39) - தயா ஸஹ ஆஸீநம் அநந்த போகிநி - ஆதிசேஷன் என்ற ஸர்ப்பத்தில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்து அமர்ந்துள்ள - என்று கூறப்பட்டது. “ஆஸந - இருக்கை” என்னும் சொல்லை இங்கு, காக்கையின் கண் போன்று இரண்டு இடங்களிலும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். முதன்மையான புராணத்தில் ஸ்ரீலக்ஷ்மிஸஹஸ்ரநாமத்தில், போகப்ரியா போகவதீ போகீந்த்ர சயநாஸநா - போகத்தை ப்ரியமாகக் கொண்டவள், போகங்களைக் கொண்டவள், ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகவும் இருக்கையாகவும் கொண்டவள் - என்றும், அஜிதா ஆகர்ஷணீ நீதி: கருடா கருடாஸநா - யாராலும் வெல்லப்படாத பகவானைத் தன்வசம் இழுத்துக் கொண்டவள், ந்யாயம் மற்றும் கருடை என்ற

பெயர் கொண்டவள், கருடனைத் தனது இருக்கையாகக் கொண்டவள் – என்றும் கூறப்படுவது காணலாம்.

(வேதாத்மா விஹகேச்வர) - “வஹேயம் யஜ்ஞம் ப்ரவிசேயம் வேதாந் - யஜ்ஞங்களை வஹிப்பேன், வேதங்களில் புகுவேன்” என்று அர்த்தம் கொண்டதான கருடனைக் குறித்து உரைக்கின்ற ச்ருதியில் கூறப்படும் வேதங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ளதால் “வேதாத்மா” என்றார். அல்லது வேதங்களுடன் எப்போதும் சேர்ந்தபடி உள்ளதால், அவற்றுடன் சேர்ந்து அந்த வேதங்களையே தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் என்றும் கூறலாம்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்